

вославна християнска вѣра, треперѣше отъ жалъ и скърбъ. Сърдцето му силно биеше и очитѣ му винаги се пълнѣха съ сълзи, когато получавахе известия за мжкитѣ надъ българитѣ.

Този царъ бѣше рускиятъ императоръ Александъръ II.

Първенци отъ Москва се обърнаха къмъ него и го поканиха съ думитѣ:

— Царю всерусийски! Ти освободи рускитѣ селяни отъ робство; ти ги избави отъ чифлигарство и ги направи свободни стопани. Сега, молимъ ти се, избави отъ робство и българския народъ — той е нашъ братъ по вѣра, по родъ и по кръвъ. Ето ние даваме синоветѣ си и паритѣ си за нуждитѣ на освобождението.

Александъръ II дълбоко се замисли.

— Да, думаше той. Но кръвъ трѣбва да се лѣе... кръвъ на руски синове... Народно богатство да се пилѣе.

— За света работа, за вѣра, за свобода... думаха неговитѣ съветници.

И царътъ се реши.

Той напусна Петроградъ и на 12 априлъ 1877 г. се намѣри въ градъ Кишиневъ (Бесарабия).

Въ тоя градъ, който бѣ плененъ съ българи бѣжанци, стана нѣщо много важно. На полето до града бѣ събрана голѣма руска войска. До нея бѣха се изправили и наредили три дружини български опълченци, премѣнени съ нови военни дрехи, водени отъ млади офицери подъ командата на генералъ Столѣтовъ.

Войскитѣ и опълченцитѣ стояха мирно. Тѣ очакваха нѣкого.

Изведнажъ тромпета затракаха и музики заиграха.